

SZÖVEG –
FÁBIÁN TIBOR református lelkész, publicista

ILLUSZTRÁCIÓ –
BALASSA NIKOLETTA

A TEREMTÉSTŐL CONCHITÁIG

Gyermekkoromban még komoly jelentősége volt annak, hová ülnek a templomban a nők, a férfiak és a gyermekek. Nem volt átjárás, legfeljebb karácsonykor. Az otthoni rend is belénk ivódott. Anyámmal jártunk vásárolni, ő ment szülői értekezletre, ő vitt orvoshoz. Apám a kert–udvar–munkahely háromszögében vitte a dolgokat. A gondtalan gyermekkor alfája és ómegája volt ez a két véglet, amely a konyhától a vasút végéig húzódó kertig tartott. Ami biztosította a figyelmes anyai gondoskodást és az apai felügyeletet, a munka óvatos eltanulását. Érdekes, ugyanezt a magától értetődő szerepfelosztást éltük meg a nagyszülők keze alatt is. Talán csak a kert volt kisebb, Nagytata korából fakadóan ráérősebb, Nagymama pedig, ahogy egy nagyszülőhöz illik, a szülőknél hosszabb pórázra engedte az unokákat.

♦ Ma már sziklaszilárdan állítom, hogy a Teremtés Ádámról és Éváról rótt rendjét hordozták és élték meg mindannyian. Hibával és bűnnel persze, ahogy ezt a Paradicsomból való kiűzetés után az ember megélheti. Gyermekként Anyám és Apám, a Nagytata és a Nagymama személyében azt a különbözőséget és sajátosságot láttuk viszont, amiről Werner Neuer egyik könyvében azt írja: Istennek különböző szándéka van ezzel a különbözőséggel. Így aztán a nemek sajátossága is Isten tudatos és terv szerinti teremő aktusának eredménye. Mit tudunk mi még akkor arról az egyenlősdiről, amely John MacArthur véleménye szerint a feminizmusban találta meg a legradikálisabb ideológiai kifejeződését, és amelynek fő üzenete az, hogy alapjában véve a nőkben semmi rendkívüli nincs. Ez a gyermekkori, máig ható, élesen elkülönülő és mégis családi egységet alkotó apa- és anyakép az, ami számomra a leginkább ábrázolja a nemek közötti, a Teremtésben nyert természetes különbségeket és szerepeket. Amit ebben a mai erőteljes és uralkodó genderkorszakban szokás feloldani, lekicsinyelni és akár letagadni is. Az eredmény

pedig egy olyan furcsa és torz átmenet, egy Conchita Wurst, amelyben a férfi nőies, a nő pedig férfias irányba változik. Emiatt pedig sérül mindkét nem nemi és lelki identitása, először az egyén szintjén, amely aztán továbbhullámzik a házasságra, a családra és a közösségre is. Ezt éljük ma. Amikor a nőiség, az anyaság, a gyermekvállalás ciki, ellenben az trendi, ha a nők katonai kiképzésen vesznek részt, nehéz fizikai munkát végeznek és úgy viselkednek, beszélnek, mint a férfiak. Itt jön a képbe a keresztyén alapokat felvállaló állam észhez térítő felelőssége, vagyis hogy az anyaság leértékelésével szemben a maga eszközeivel fellépjen, és a Teremtésben kizárólag a nőknek szánt hivatás megbecsülését hirdesse és elősegítse a társadalomban.

Bár időnként tele vagyunk nem kevés nosztalgiával a régi, az egyszerű, a lassú, egyszóval az élhetőbb világ iránt, azonban a keresztyén értékrend ma is alapot és utat biztosít „a benne hívőnek”, aki nem trendek szerint, hanem stílszerűen: bibliai rendek szerint szeretné élni és berendezni az életét. Férfiként és nőként. Egyenjogú társaként. ♦